

[Carl P. Jensen.]

repræsenterer mere end nogle ganske få kontorfunktionærer.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen omtalte også studenternes forhold til denne overenskomst. Det samme har højesterets-sagfører Hjermind gjort i studenterfor-eningstalen, formentlig for at komme på bølgelængde med studenterne, og han angriber overenskomstaftalen om aflønning af studenter, der er beskæftiget med kontorarbejde indenfor staten. Denne påstand om de faktiske aflønningsforhold er lige så forkert som meget af det andet, højesterets-sagføreren sagde ved den lejlighed. Det er f. eks. urigtigt, når han hævdede, at studenterne blev aflønnet ringere end uddannede kontorfunktionærer. Uddannede kontorfunktionærer under 25 år, der har 3 års beskæftigelse ved kontorfaget, antages med en begyndelsesløn på 3 kr. 34 øre pr. time, medens en student, der normalt ikke har nogen uddannelse, ved sin ansættelse straks får 10 øre mere i timen. Efter 3 års ansættelse stiger denne timeløn til 4 kr. 4 øre, medens en almindelig kontorfunktionær med tilsvarende anciennitet stadig ligger 10 øre under studenterne.

Når man nu også angriber H. og K.s for-handlingsret for studenterne, er det her værd at minde om, at navnlig statistisk departement, der i 1930erne beskæftigede adskillige studenter, søgte at holde denne gruppe af arbejdskraft nede på enhver måde, fordi man ikke ville anerkende den som kvalificerede kontorfunktionærer. Det var det, der førte til et krav om oprettelse af et særskilt studenterregulativ, et krav, som alene blev støttet og alene blev fremført af H. og K., men først nu, efter at H. og K. gennem 16 år har varetaget studenternes interesser, møder Danske studerendes Fællesråd op og kræver forhandlingsret. Dette råd er valgt af elevrepræsentanter ved alle de højere læreanstalter. Det repræsenterer både studenter med erhverv og navnlig, d. v. s. de fleste, studenter uden erhverv. Alene af den grund vil dette råd ikke kunne anerkendes som en faglig organisation. At H. og K. har varetaget studenternes interesser på en tilfredsstillende måde, fremgår også af et brev, som studenterrådet den 29. oktober 1950 fremsendte til H. og K., og

hvori man bl. a. skrev — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere:

„DSF har med glæde set, at sam-arbejdet mellem H. og K. og studenterne har ført til så gode resultater for studen-terne. Det er vor opfattelse, at det vil være til gavn for alle studerende med kontorarbejde, om disse indmelder sig i H. og K., og Danske studerendes Fælles-råd vil arbejde herfor. Vi kunne tænke os i næste tillæg til redegørelse for studenter-lønningerne at optage en opfordring til de studerende, der har kontorarbejde, om at melde sig ind i H. og K.“

I studenternes blad, der udgives af rådet, findes i nr. 1 i 1951—52 en række kommentarer til H. og K.s studenterlønninger; her betegner man bl. a. disse lønninger som regulærlønninger, og man understreger, at deres fastsættelse er sket på betryggende måde.

Jeg har derfor noget vanskeligt ved at se nogen saglig motivering for, at man på denne baggrund rejser en stemning for, at Danske studerendes Fællesråd nu skal gøres til en forhandlingsberettiget fagforening, for andet er det jo ikke, man vil. Selv på baggrund af dette ønske må man ikke glemme, at studenterarbejdskraft er en minoritet; det at være student er en uddannelse, ikke et erhverv. Men så længe studenterne optræder som lønarbejdere, er H. og K. fortsat villig til at varetage deres interesser, og det er baggrunden for den overvejende tilslutning, studenterne har givet H. og K., i hvert fald den gruppe af studenter, der udfører løn-arbejde indenfor staten.

Jeg må med henvisning til det, jeg her har anført, hævde, at H. og K.s forhandlingsret er uangribelig; den er hjemlet i almindelig arbejdsretlig sædvane, sådan som jeg her har påvist, og hvad angår den omstridte bestemmelse i overenskomsten vedrørende tilslutning til arbejdsløshedskassen, går denne efter min opfattelse ikke ud over, hvad staten som arbejdsgiver med rimelighed kan forlange.

Den lønarbejder, der sikrer sig mod de økonomiske følger af arbejdsløshed og giver udtryk for det ansvar, han har overfor sin familie, gennem egen økonomisk indsats efter princippet hjælp til selvhjælp, bør efter min mening have et fortrin; her kan der an-